

Zvezek 7.

Letnik II.

Julij 1898.

Ob štiridesetletnici Naše ljube Gospe v Lurdu.

(Konec.)

„Srečno me bodo imenovali vsi narodi“.

Nobena božja pot ni tako znana po širokem svetu kakor Lurd. Pač je mnoga romarska cerkev bolj imenitna radi svoje starosti; marsikatera tudi bolj častitljiva radi svetih spominov, ki so združeni z njo; ni ga pa kraja milosti, ki bi bil, kakor Lurd, čez nekaj malega let zasluž po vsem krščanskem svetu. Štirideset let je tega, kar se je prečista Devica prikazovala ubogi pastarici Bernardki v samotni skalni duplini poleg Lurda, in dandanašnji je ni skoraj vasi, kjer ne bi imeli lurške Matere božje.

Na Francoskem, kjer na svoje oči gledajo čuda, ki se godé v Lurdu, so najprej postavljali kapelice podobne lurški jami. Zasnovali so tudi posebno bratovščino lurške Matere božje, in sedaj po vsej Francoski deželi verni katoličani časté prečisto Devico lurško.

Od l. 1872. gre vsako poletje velik romarski vlak v Lurd. Lani so praznovali petindvajsetletnico tega narodnega romanja. Tisti teden po vnebovzetju Marijinem so se zbrali romarji z vsega Francoskega, da gredo skupaj počastit brez madeža Spočeto; iz Pariza samega, glavnega mesta francoske dežele, je peljalo devet vlakov lurške romarje, zdrave in bolne, razen teh pa tudi lepo število onih, ki so bili vže prejšnja leta v Lurdu čudežno ozdravljeni. Zakaj to je prišlo v navado, da se tega vsakoletnega velikega romanja po Marijinem vnebovzetju udeležujejo tudi tisti presrečni, ki so bili

v preteklih letih v Lurdu čudežno ozdravljeni. Izmej vseh drugih jih je lahko spoznati; vsak izmej njih nosi namreč posebe za ta namen kovano svetinjo. Vse kaže na nje, vse jih gleda, vse jih pozna, vse vé za njih čudežno ozdravljenje.

Velika slovesnost se je vršila v nedeljo po velikem Šmarnu, dné 22. avgusta. V krasni cerkvi rožnivenške Matere božje je opravil sveto mašo škof Kabrijér (Cabrière). Mej sveto mašo je škof v lepem govoru proslavljal lurško Mater božjo, njene čudeže in dobrote. Tristo vže prejšnja leta čudežno ozdravljenih romarjev je klečalo okrog oltarja.

Po sveti maši so šli ti ozdravljeni v procesiji proti jami; neizmerna množica se je gnetla okrog njih ter zapela ž njimi trikrat visoko pesem Marijino, „Moja duša poveličuje Gospoda“. Ko so prišli v jamo, so vsi s hvaležnostjo poljubili skalo, na kateri stoji kip brez madeža spočete Device, ki se je ondi prikazovala. Škof iz Montpeljeja (Montpellier-a) je v imenu onih tristo romarjev prebral zahvalo preblaženi Devici Mariji ter izrekel, da se ji vsi z nova posvečujejo. Množica je ginjena odgovarjala.

Nato so zapele vse trume romarjev „Te Deum“. Mnogo, mnogo oči je bilo solznih ob tem veličastnem prizoru. Nobeno srce ni ostalo trdo.

Trije škofje so podelili romarjem blagoslov. Slednjič so zapeli vsi romarji veličastno „Ave Marija!“

V ponedeljek dopoldne so ozdravljeni prišli še enkrat v procesiji, držeč vsak gorečo svečo v roki, v jamo, in množice so jih spremljale, četudi je silno deževalo. V jami jim je dal škof montpeljejski blagoslov z Najsvetejšim, nato pa prosil lurško Mater božjo, naj bi storila čudež, — en sam čudež — da bi bili vsi francoski katoličani edini mej seboj v miru in ljubezni, po željah svetega očeta papeža. Romarji so ginjeni zaklicali: Amen, Amen! zgódi se, zgódi se!

V soboto, dné 21. avgusta je bilo naznanjenih osemnajst čudežnih ozdravljenj, o katerih sedaj tekó preiskave.

Tako je na Francoskem. Poglejmo malo še po drugih deželah. S Francoskega se je pobožnost do lurške Matere božje razširila najprej po Španskem in Laškem. Na Španskem so l. 1879. v štirih cerkvah ustanovili lurško bratovščino. V Neapolju na Laškem so vže l. 1876. slovesno venčali podobo lurške Matere božje; sedaj pa je podobo brezmadežne Device iz Lurda videti malo ne po vseh samostanskih vrtovih, po duhovnih hišah in premnogh cerkvah.

Papež Pij IX., ki je brezmadežno spočetje Marije Device proglasil za versko resnico, je dal na svojem vrtu narediti prijazno kapelico lurške Matere božje; bržljan in vrtnica preprezata stene, košato drevje dela hladno senčnico, in živ studenček žubori izpod skale, na kateri stoji prečista Devica. Ko sem pred nekaj leti bil na vatikanskem vrtu in me je pot privedla mimo kapelice, so mi pravili, da se sedanji sv. oče Leon XIII. s svojih sprehodov rad vrača po poti mimo kapelice in pred podobo Matere božje nekoliko pomoli.

Mej avstrijskimi deželami se v češčenju lurške Matere božje posebno odlikujejo Nižjeavstrijska, Moravska in pa Kranjska. Na Danaju so 8. decembra l. 1881. ustanovili bratovščino brezmadežnega spočetja preblazene Device Marije iz Lurda. Enako bratovščino so 1. majnika l. 1888. z veliko svečanostjo ustanovili pri sv. Jakobu v Ljubljani. Na tisoče pobožnih častivcev Marijinih se je vže vpisalo v bratovščino.

Za tiste, ki jim bratovščina ni znana, bomo na kratko posneli pravila.

Namen bratovščini je: častiti brezmadežno spočetje preblazene Device Marije Matere božje, hvaliti jo za milost, da se je prikazala v Lurdu, in za dobrote, katere neprenehoma deli svojim častivcem; poleg tega prosi bratovščina Mater božjo pomoči za tiste namene, ki jih je sama razodela Bernardki in katere nam priporoča sv. cerkev.

Udje nosijo lurško svetinjico ali višnjev škapulir brezmadežnega spočetja. Prizadevajo se, da se lepo, pobožno prekrižujejo; tudi molijo vsak dan vsaj eno desetko rožnega venca. Presveta Devica se je namreč prikazovala vedno z molkom v roki, in tudi Bernardki je rekla moliti. Oni, ki vsak dan molijo celi rožni venec, lahko eno desetko molijo v namen bratovščine. Zapovedane postne dni se postijo natanko tako, kakor hoče sv. cerkev; svetovano jim je, da si vrhu tega tudi sami vsako sredo ali soboto kaj malega odreko; tako ravnajo po opominu Matere božje, ki je v neki prikazni dejala Bernardki: pokora, pokora, pokora! Samo ob sebi je umevno, da si oni, ki se ne morejo postiti, lahko izvolijo kako drugo pokorilo.

Pobožne vaje, katere smo našeli, bratovščina vsem svojim udom močno priporoča, vendar je za odpustke dosti, če kdo moli eno desetko svetega rožnega venca.

Bratovščina pri sv. Jakobu v Ljubljani je pridružena materi bratovščini v Lurdu, in tako je lahko vsak ud deležen vseh milosti in pravic, ki jih ima mati bratovščina v Lurdu.

Kako naše ljudstvo časti lurško Mater božjo, kaže to, da se v bratovščino vpisujejo iz vseh krajev kranjske dežele. Še bolj očito pa pričajo o veliki pobožnosti do naše ljube Gospe v Lurdu krasna znamenja in lične kapelice, ki so jih verni Slovenci zadnja leta nji v čast sezidali. Posebno pa je spomina vredno, da so lani prijatelji lepih slovenskih planin lurški materi božji postavili kapelico visoko gori na Triglavu. Kapelica je zložena od rezanega kamena; široka je znotraj 1.70 m, dolga pa 3.20 m; krasni kip lurške Matere božje je 1.05 m visok. V vsej Evropi neki ni kapelice na tako visokem kraju (2500 m). Ko so 12. dan avgusta blagoslavljali kapelico, se je zbralo do 200 ljudi, da počasti triglavsko Mater božjo. Ako Bog da, bode kapelica stoletja oznanjala domačinu in tujcu, ki bode tam mimo hodil, kako časti Slovenec Kraljico brez madeža spočeto.

Na Nemškem je češčenje lurške Matere božje najbolj razširjeno na Bavarskem in v deželah ob Reni. L. 1875. so poreski katoličani romali v Lurd in nesli seboj zastavo, ki je bajé izmej najlepših, kar jih krasi lurško cerkev.

Pa ne samo po celi Evropi, ampak tudi v prekmorskih deželah je znano ime Lurd. V severni Ameriki imajo po vseh večih mestih, koder bivajo katoličani, kapelice narejene kakor lurška jama. V Kanadi so 8. decembra l. 1880. ustanovili bratovščino brezmadežnega spočetja naše ljube Gospe v Lurdu. Prav tam je celo neki kraj, kateremu so nadeli ime Lurd. V južni Ameriki je cerkvena posvečena Materi božji v Lurdu, ki je nekaj let sem sloveča božja pot. Po cerkvah imajo podobe in kipe in altarje lurške Matere božje.

V deželi Indiji je pred leti edini otrok krščanskih starišev na smrt zbolel. Oče in mati sta se zatekla k prečisti Devici lurški in obljubila, da ji hočeta sezidati kapelico, če dete ozdravi. Marija je pomagala, in tako so v neznatnem kraju, blizu Pondičeri, kjer je bilo takrat le malo katoličanov, dobili lepo kapelico lurške Matere božje; zdaj je tam božja pot. — Iz Kine poročajo misijonarji, da so povsod podobe lurške Matere božje, kjerkoli časté Marijo.

Pri zamorcih imajo lurško kapelico na otoku Sansibaru in otoku sv. Mavricija. Misijonar, ki je sam videl kapelico na otoku sv. Mavricija, jo je popisal tako-le: V kotu prijazne dolinice je v skalovju dolbina podobna lurški jami; spodaj pod dolbino izvira potoček; po skalovju se vpenja vedno zeleno rastlinstvo z velikimi, živobarvnimi cveti, po katerih se zibljejo pisani metulji; po košatem vrhu vitke palme se spreletavajo drobne ptice z zlatim in srebrnosvitlim perjem. To je kapelica, ki jo je Stvarnik sam pripravil svoji presveti Materi, blagoslovil pa jo je škof Skarisbrik 9. julija l. 1879. in postavil v njo prelepo podobo lurške Matere božje.

Ta površni pogled po svetu nam kaže, da je res, kar smo rekli v početku: pobožnost do prečiste Device v Lurdu si je v kratki dōbi 40 let osvojila celi svet.

Koliko romarjev prihaja v Lurd leto za letom, moremo posneti iz tehle številke. Lani, ko je radi velike povodnji na južnem Francoskem marsikateri romarski vlak, ki je bil vže napovedan, moral izostati, je venderle bilo 210 posebnih vlakov, ki so pripeljali v Lurd 144 tisoč romarjev. Bilo je tam 54 nadškofov in škofov, iz vseh krajev sveta in nad 20 opatov. Drugih, ki so prišli v manjših skupinah ali posamez, ni mogoče šteti.

Daj ljuba Mati božja, da bi pobožnost do Nje tudi v prihodnje rastla in se razširjala mej vsemi narodi cele zemlje, zlasti pa mej nami Slovenci.

S to željo končamo skromne vrstice, ki smo jih napisali v spomin na štiridesetletnico naše ljube Gospe v Lurdu. Zgodovina o Lurdu nam potrjuje resnico preroških besed, ki jih je prečista Devica, navdihnjena od svetega Duha, izrekla sama o sebi: „Srečno me bodo imenovali vsi narodi zemlje.“

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

XIX.

Francišek Veriti.

(† 16. julija 1849.)

Kako nenavadna in čudna so včasih pota božje previdnosti, po katerih človek dospe do svojega cilja, se je pokazalo zlasti v življenju duhovnika Franciška Veritija. Porodil se je 16. dec. l. 1771. v Tercju (Tolmezzo) na Beneškem. Bil je trd Lah iz zelo imovite gosposke hiše. Gimnazijo je dovršil v Vidmu (Udine), kjer je imel njegov oče prodajalnico. Potem je stopil ravno tam v bogoslovno semenišče. Vsi so ga ljubili in čislali. Ko pa ga neki tovariš iz zavisti počrni, in Veriti opazi, da je izgubil dobro ime, užaljen nenadno skrivaj pobegne iz mesta. Nihče ni vedel, kam je šel. Skoro šest let ni bilo o njem ni duha ni sluha; nekateri so ga vže šteli mej mrtve.

Veriti je pobegnil v Avstrijo in v Požunu na Ogerskem stopil v službo pri nekem trgovcu kot pomočnik. A tukaj mu ni dalo mirovati. Zopet je pobegnil in se vrnil na Laško, kjer je postal vojak-mornar. V tem poslu je prebrodil širna morja na vse strani in hodil po Aziji in Afriki. Pozneje je postal pomorski žandar in se bavil za silo tudi z zdravilstvom. Nad tri leta baje nikoli ni stopil na suho.

Nekdaj ga nekdo slučajno spozna v Benetkah in to naznani njegovemu očetu. Oče Nikolaj prihiti in pregovori sina, da se vrne domov. Ves vesel, da je našel izgubljenega sina, mu takoj prepusti vse svoje imetje ter ga zaroči z imovito nevesto. A Francišek poroko odлага od tedna do tedna, ker ni imel veselja za ženitev. Zaupa se domačemu župniku in ga prosi sveta. Ta mu dá čitati par nabožnih knjig. Kmalu se vrne mladi ženin ter gospodu župniku sporoči, da bi rad zopet stopil v semenišče. Nato razdre sklenjeno zaroko in postane bogoslovec.

Leta 1800., 12. aprila je bil posvečen v mašnika. Na povabilo svojega strijca Cipranija, ki je bil župnik v Horjulu na Kranjskem, pride Veriti o sv. Urbanu istega leta k njemu kot duhovni pomočnik, dasi niti besedice ni znal slovenski. Iz bogate hiše doma, je prišel na Kranjsko tako ubožen, da je vse svoje imetje prinesel seboj v robcu, kakor je sam večkrat povedal. V treh letih se je vže toliko naučil slovenski, da je mogel pridigovati. L. 1803. je prišel kot kapelan v Selca, leto dnij pozneje pa na Krko. Črez dve leti je postal samostojni vikarij v Rovtah nad Logatcem in odtod se je po smrti svojega strijca preselil kot župnik v Horjul o sv. Jožefu l. 1812. Tukaj je ostal celih 28 let. Na stara leta si je želel pokoja. Zato se je o sv. Urbanu l. 1840. preselil kot kanonik v Novo mesto, kjer je po dolgem, zelo mučnem bolehanju umrl 16. julija l. 1849., v 78. letu svoje dōbe.

Veritija moramo šteti mej najbolj zaslužne, najboljše duhovnike ljubljanske škofije v tem stoletju. Pripeljala ga je previdnost božja iz tujine v

našo domovino, kjer je mnogo storil v čast božjo. Bil je zelo pobožen, delaven in goreč duhovnik, ki je gojil mej verniki pravo pobožnost, katere je bilo zlasti tedaj zelo treba. Posebno pozornost je obračal na šolo, kjer je mlada srca vnmel za Boga in krepostno življenje. Kar je učil v šoli, je učil tem temeljiteje in vstrajneje v cerkvi. Tudi za časno blaginjo svojih župljanov se je trudil s pospeševanjem umne sadjereje. Napravil si je velik sadni vrt, na katerem je poučeval one, ki so želeli pouka. Delil jim je tudi razne knjige in po njih razširjal pobožnost mej narodom. Ni čuda, da ga je vse ljubilo in spoštovalo kot svojega očeta.

A vse lepo delovanje Veritijevo v domači župniji ne bi bilo toliko pomenljivo, da ni s svojim pisateljskim peresom lomil kruha božje besede vsem Slovencem. Veriti je spisal na stara leta nič manj nego trinajst nabožnih slovenskih knjig. Razen tega je napisal še več lepih reči, katere pa niso prišle mej ljudstvo, ker je neutrudljivega pisatelja smrt prehitela. Prvo knjigo „Razlaganje Jezusovih nauk na gori“ je dal na svetlo l. 1827. V uvodu pravi: „Preljubi bravci! Kranjskemu katoliškemu ljudstvu, mej katerim sem pet in dvajset let mašnik, sem že davno želel dati pričevanje svoje resnične ljubezni. Náte! iz dobrega srca majhne bukvice ... Ker jaz nisem Kranjec, moram odkrito priznati, da je tukaj morda kaka beseda neprimerna, nepripravna; prosim, da se mi to spregleda. Preljubi bravec! lepo te prosim, beri, premišluj, kar bereš, in živi po naukih Jezusovih. Če tako delaš, bodo moje želje dopolnjene. — Móli za-me! Franc Veriti.“

Priredil je po svoje več knjig sv. pisma (bukve Sirahove, Pridigarjeve, Modrostne, Pripovedi, Skrivno razodenje itd.), da so je Slovenci lahko umeli in s pridom čitali; razlagal je sv. evangelije, pisal pridige, s posebnim veseljem pa je sestavljal premišljevanje o Kristusovem življenju in smrti. Najbolj se je prikupil Slovencem s tem, da je spisal štiri debele zvezke „Življenja svetnikov“. Dotlej se ni noben duhovnik domislil, da bi podal svojim slovenskim rojakom tako priljubljeno in koristno knjigo o svetnikih in svetnicah. In ko se je zvedelo, da namerava Veriti to spisati, posmechovali so se nekateri, rekoč: „No, Lah nam bo pa vže kaj lepega napisal!“ Zaradi takega prerekanja se je za prvi zvezek oglasilo le malo naročnikov. Ko pa so ljudje knjigo dobili v roke, so jo naenkrat pokupili, tako jim je ugajala. Vsi štirje zvezki so bili v malo letih trikrat natisnjeni, vselej v 2000 izvodih. Tako je samo ta spis v 24.000 zvezkih romal mej pobožno slovensko ljudstvo. Če pomislimo, kako malo ljudij je tedaj znalo brati, moramo se nad tem res čuditi! Koliko dušno dobroto je storil s tem blagi gospod vernim Slovencem!

Veriti je pisal tudi o sv. Rešnjem Telesu in posebno goreče priporočal ljubezen do te najsvetejše skrivnosti. V tem mišljenju in delovanju je šel vspešno z mladim kapelanom, poznejšim misijonarjem Irenejem Fridrikom Barago. Vže lani sem na-nja obračal psalmistove besede: „Povzdiguje Gospoda, našega Boga, in molite pred podnožjem njegovih nog, ker je svet! Mojzes in Aron izmej njegovih duhovnov ...“, ki kličejo v njega ime. Klicali so v Gospoda, in on jih je uslišal.“ (Ps. 98, 5. 6.) Za našo deželo se smejo te

besede glasiti: „Baraga in Veriti izmej njegovih duhovnov pred tabernakljem“ In poleg njiju „slovenski David“ — pevec Gregorij Rihar! Kakor o Baragi, tako velja tudi o Veritiju, da je njegova duša takorekoč razlita v njegovih spisih, iz katerih odseva pred vsem njegova iskrena ljubezen do Jezusa. Pisal je le za čast božjo in v zveličanje duš; zato so se njegovi spisi tako radi prebiral in imeli toliko lepih uspehov.

Po čudni poti je Bog poklical Veritija v duhovski stan in na Kranjsko mej Slovence. Gledé na njegove morske vožnje, kjer je bil v tolikih nevarnostih za dušo in telo, a se je nepokvarjenega ohranil, smemo nanj obračati besede prerokove: „Nikar se ne boj, ker odrešil sem te in po tvojem imenu te poklical: ti si moj! Ko pojdeš črez vode, bom s teboj, in valovi te ne bodo pokrili; ko boš stopal skozi ogenj, ne boš zgorel, in plamen te ne bo osmodil.“ (Iz. 43, 1. 2.)

Če preudarimo dōbo, v kateri je živel, in če premislimo v tem duhu njegovo življenje in delovanje, smemo reči, da ga nam je ljubi Bog poslal kakor preroka Jona. Ž njim je mogel govoriti: „V svoji stiski sem vpil k Gospodu, in me je uslišal... In vrgel si me v globočino sredi morja, in voda me je obdajala; vse tvoje krnice in tvoji valovi so črez me drli. In jaz sem rekel: Zavržen sem izpred pogleda tvojih očíj, vendar pa bom zopet gledal tvoj sveti tempelj. Vode me zagrinjajo do duše, brezno me obdaja, morje pokriva mojo glavo... Ko je bila stiskana v meni moja duša, sem se Gospoda spomnil, da pride k tebi moja molitev v tvoj sveti tempelj. Kateri ohranijo ničemurnosti zastonj, zapusté svoje usmiljenje. Jaz pa ti bom daroval s hvalnim glasom; karkoli sem obljubil, bom Gospodu opravil za rešenje.“ (Jon. 2, 3—10.)

Pobožni, mnogoizkušeni mož se je trudil prav do zadnjega za zveličanje duš. Bil je goreč in priljubljen govornik in izpovednik. Mnogo je premišljeval in molil ter nameraval svoje zanimivo življenje popisati v obliki premišljevanja. A smrt ga je prehitela. — Zadnji dan pred njegovo smrtjo je došel v Novo mesto knez in škof Wolf, deleč po Dolenjskem zakrament sv. birme. Takoj je obiskal bolnega kanonika Veritija, ki je ležal hudo bolan še le par dnij, ter mu podelil papežev blagoslov. Drugo jutro je rekel bolnik: „Srečen sem, da sem dosegel od škofa to milost; danes bom umrl.“ In res se je vže popoldne ob treh preselila njegova duša po hudem smrtnem boju v nebesa. Škof Wolf ga je šel še kropit, predno se je odpeljal dalje.

Pomenljiv in skrivnosten je bil pečatnik Veritijev, ki je značil ves tek njegovega življenja. Vtisnjen je bil oltar, na oltarju kelih, pod oltarjem deček, kažoč v nebo. Temu nasproti hribček in na njem križ, poleg njega pa zvezda; v sredi ladija, spodaj čelada, bandero in druga vojaška oprava. na okolo pa se je vil napis: „In melius sortem mutavit.“ Nekaterim prijateljem je Veriti povedal, kaj vse to pomeni; le, kaj znači zvezda, ni povedal nikomur.

Profesor in katehet Metelko je rekel o Veritiju: „Tujega rodu, pa poln pravega, dobrega slovenskega duha je bil, zato bo živel njegov spomin mej Slovenci od roda do roda.“

Pobožnost do presv. Rešnega Telesa v cesarski rodbini habsburški.

Avstrijska vladarska hiša je bila od svojega pradedu, velikega cesarja Rudolfa, pa do sedaj slavno vladajočega cesarja Frančiška Jožefa I., vedno verna in v resnici pobožna; zlasti pa so Habsburžani radi častili presveto Rešno Telo. Te njih posebne pobožnosti nov spomenik bo tudi cerkev presvetega Rešnega Telesa v Bolzanu na Tirolskem: iz kamena izsekana podoba na cerkvenem pročelju bo kazala, kako je pobožni grof Rudolf dal svojega konja mašniku, ki je šel z Bogom k bolniku; in napis nad vratmi bo še poznim rodovom oznanjal, da so očetje presv. Rešnega Telesa, prav po milosti sedanjega cesarja Frančiška Jožefa I., mogli sezidati prelepo svetišče v čast nebeškemu kralju, Jezusu Kristusu, v najsvetejšem zakramentu. Ker nas mika posnemati, kar vidimo pri drugih, zlasti pri osebah odličnih po svojem rodu in stanu, bom povedal nekatere posebno lepe in spomina vredne vzglede iz zgodovine naše vladarske hiše.

I.

Lepe povesti o Rudolfu, grofu habsburškem, ne bom ponavljal; povedal sem jo vže ob drugi priliki. Po cesarju Rudolfu se je ljubezen in pobožnost do presvetega Rešnega Telesa v Habsburžanih dedovala od roda do roda. Poslušajte, kaj poroča pobožna pripovedka o cesarju Maksimilijanu I. (1448—1519.) To vam je bil pogumen in drzen vitez; ko je hodil na lov, mu ni bila nobena skala previsoka, nobena steza prestrma. Nekoč je v tirolskih gorah sledil divjo kozo in ne gledaje, kam drvi, je šel za njo navzdol in navzgor mej pečevjem. Ko obstane, vidi, da ne more ne naprej ne nazaj. Pod njim zija brezdno, nad njim se vzdiguje sama strma skala. Groza je obšla mladega, drugače neustrašnega viteza, ko je videl, da je čisto sam sredi pečevja, od koder ne more nikamor ganiti. Tovariši, ki so bili pogrešili mladega cesarjeviča, so poslali na vse strani ljudi iskat ga. Minil je dan, minila je dolga noč; o Maksimilijanu ni bilo prav nobenega sledu; zjutraj še le so zaslišali iz dalje lovski rog. Zagledali so ga visoko gori v „Martinovi steni“. Pa kako priti do njega? Trudili so se celi dan, delali vso noč, da bi ga rešili; pa ves trud in vse delo je bilo brezuspešno. Maksimilijan je videl, da zanj ni rešitve, vdal se je v božjo voljo in daroval svoje mlado življenje večnemu Bogu. Na pergamentni listek je zapisal besede: „Pojdite po duhovnika, da prinese in pokaže najsvetejši zakrament in me blagoslovi, ker ne morem prejeti sv. popotnice.“ Ta listek je vrgel v globino pod seboj.

Kmalu je prišel iz bližnje vasi duhovnik z Najsvetejšim; velika množica ljudij ga je spremljala, molila in glasno jokala, zakaj vsem je bilo žal pobožnega in pogumnega cesarjeviča. Ko je Maksimilijan zagledal monštranco, ki se je bliščala v solnčnih žarkih, je pokleknil in molil Jezusa Kristusa v presv. zakramentu, ves srečen, da more umreti vpričo svojega Zveličarja. Kar hipoma pa stoji pred njim zal mladenič, podá mu roko in

reče: „Gospod, ki si ga klical, živi in vlada; poslal me je, da te rešim; hodi za menoj.“ Ob roki neznanega vodnika stopa Maksimilijan varno po navpični steni navzdol; spodaj zbrana množica pa strmi in ga veselo pozdravlja. Vsi so pokleknili, da zahvalijo vsemogočnega Boga za čudovito rešitev. Tujega mladeniča je hotel Maksimilijan vzeti seboj na svoj grad; a ko se ozre, ga ni videl več; nenadoma je izginil, nihče ni vedel kam. — Vsemogočni kralj nebes in zemlje, ki biva mej nami v najsvetejšem zakramentu, je v največi nevarnosti poslal svojega angela, da spremi pobožnega častivca črez globoke prepade in ga reši.

II.

Maksimilijanov vnuk, cesar Karol V. (1519—1556) je ves gorel ljubezni in česčenja do presv. zakramenta. Ko je l. 1530. prišel na Dunaj, je bil prav tisti dan praznik sv. Rešnega Telesa. Cesar je dejal s sebe ves blišč, češ, vpričo kralja vseh kraljev se zemeljskemu vladarju ne spodobi nositi krono in zlatnino. Nadškof iz Monguncije je nosil pri procesiji presveto Rešno Telo; nebo sta nosila cesarjev brat, kralj Ferdinand, in mejni grof braniborski. Za Najsvetejšim je šel cesar sam z gorečo svečo v roki; spremljali so ga drugi iz cesarske hiše in najvišji gospodje, vsi s svečami v rokah. Ljudstvo je bilo v srce ginjeno, ko je videlo svojega cesarja, kako se je ponižal pred Bogom in večnim kraljem, Jezusom Kristusom, v najsvetejšem zakramentu; in po procesiji so navdušene množice povsod veselo pozdravljale svojega pobožnega vladarja. Vsak dan je bil cesar Karol pri sv. maši in je molil tako goreče, da je bil vsem lep vzgled. Nekoč so mej sv. mašo prišli povedat, da tuj poslanec želi takoj ž njim govoriti o imenitni in silni stvari; cesar pa je rekel, da sedaj ne utegne poslušati drugih poslancev, ker sam govori s svojim najvišjim Gospodom. Ko je pri Paviji premagal in vjel francoskega kralja Frančiška II., ni dovolil, da bi s posvetnimi vesellicami praznovali zmago; ukazal pa je procesijo s presv. Rešnim Telesom, da Boga zahvalijo za zmago; pri procesiji je tudi sam svetil. — Ko je ležal na smrtni postelji, je z nepopisno pobožnostjo prejel sv. popotnico; potem pa je tiho dejal: „Moj Gospod, Jezus, sedaj bivaš v meni, daj, da jaz kmalu bivam pri Tebi.“

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec julij 1898.

Za katoličane v Ekvador-ju.

Daleč je seglo bistro in skrbno oko sv. Očeta Leona XIII., dragi bratje, daleč onkraj atlantiškega morja v južno Ameriko in še onkraj južne Amerike, na zahodni breg, v Ekvador, v državo ob velikem tihem morju. Velika je cela država kakor naša Avstrija brez Ogerske in Hrvaške, a dočim štejemo v Avstriji več kakor 24 milijonov ljudi, ima Ekvador le nekaj nad

1 milijon prebivavcev; po rodu je dobra polovica Indijancev, drugi so priseljenci; do malega vsi so katoliške vere.

Država Ekvador se je še-le l. 1830. ločila od sosednjih držav — Peru in Kolumbije — in se ustanovila kot samosvoja in neodvisna ljudovlada ali republika. Žal, da jej sreča ni posebno mila, ker ni nikoli pravega miru v državi. Le enkrat je res zavladal mir v deželi in ob enem sreča, ko so volivci izbrali za predsednika moža korenjaka, učenega in pobožnega Garcia Moreno. Ta mož — domačin Indijanec po rodu — si je pridobil velike zasluge za sv. vero kakor tudi za napredek in omiko naroda. Vedoč, da sam človeški trud brez blagoslova božjega ne izda, si je izprosil blagoslova od papeža Pija IX. in slovesno posvetil državo in ljudstvo presladkemu Srcu Jezusovemu 18. oktobra l. 1873. Šole je dal redovnikom in redovnicam: jezuitom, šolskim bratom in sestram, sestram božje previdnosti in sestram presv. Srca. Strogo je pazil, da ne bi se ljudstvo pohujševalo s slabimi knjigami in listi. S sv. Očetom je storil posebno pogodbo, po kateri je cerkev dobila popolno svobodo. Zdelo se je, da je država utrjena in mir zagotovljen izbeganemu ljudstvu. Ali glej! Hudoba in nevoščljivost sovražnikov sv. vere nista spali, ampak sta na tihem in na skritem kovali načrte proti hrabremu in pobožnemu predsedniku. Dogovorili so se, da ga morajo umoriti. Ko se je dne 6. avgusta 1875 vračal od sv. maše domov, so ga nenadoma napadli in zabodli. Obležal je mrtev na mestu, kot nedolžna žrtev brezvercev. Od takrat so v Ekvador-ju zavladali liberalci in prostožidarji, sovražniki svete katoliške cerkve. Letos 28. junija bode 20 let, odkar so razdrli ono pogodbo z Rimom. Od takrat nima ni cerkev ni ljudstvo več miru. Toda liberalni vladi ni še dovelj, da cerkev zatirajo in jej kradejo blago, ni ji dovelj, da ubogo ljudstvo tlačijo liberalni mogočenci, ki so se polastili skoraj vse zemlje v deželi in odirajo domače delavsko ljudstvo, ampak vedno še rije in nemir dela ter kopiči dolgove na dolgove, katere bodo morale plačati žuljeve roke zapeljanega ljudstva.

Sv. Oče nam je naročil, da naj molimo ta mesec za katoličane v Ekvadorju. Molimo torej, naj vsemogočni Bog poniža sovražnike sv. katoliške cerkve, molimo, naj pošlje sv. cerkvi goreče duhovnike, molimo, naj presladko Srce Jezusovo sprejme v svoje posebno varstvo katoliško ljudstvo, katero je pobožni Garcia Moreno posvetil istemu. Molimo brez nehanja: Pridi k nam tvoje kraljestvo!

Posebni nameni za vsaki dan.

1. Za naše redovnike.	8. Za dar ljubezni do političnih nasprotnikov.
2. Za „Šolski dom“ v Gorici.	9. Za čist namen v javnem delovanju.
3. Za duhovne vaje duhovnikov.	10. Za čč. šolske brate v Gorici.
4. Za duhovne vaje učiteljev in učiteljic.	11. Za čč. šolske sestre v Trstu.
5. Za razkolniške Ruse.	12. Za družbo sv. Mohorja.
6. Za kat. delavsko društvo v Gorici.	13. Za dijake na počitnicah.
7. Za urednike slovenskih listov.	14. Za ljubljanskega škofa.

15. Duha nečistosti, reši nas o Gospod!
16. Za Marijine družbe.
17. Za novomašnike.
18. Za dar blagih misli.
19. Za družbe sv. Vincencija in njih dobrotnike.
20. Za dar potrpežljivosti bolnikom.
21. Za mladenice, ki jih Bog kliče v duhovski stan.
22. Za onemogle delavce.
23. Za Marijanišče v Ljubljani.
24. Za milost spokorjenja onim, ki živé v grešnih zvezah.

25. Za nadškofa goriškega.
26. Za krščanske matere in mir po družinah
27. Za dar razsvetljenja mladeničem, ki so v dvomu o svojem poklicu.
28. Za vse, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebe omenjeni.
29. Za papeža in cesarja.
30. Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolstva.
31. Za poklic mladeničem v redovniški stan.

Molimo.

O presveto Srce Jezusovo, darujem Ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih svetih mislih in namenih, zlasti pa za katoličane v državi Ekvadorski v Ameriki in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!

Sladko Srce Marijino, reši me!

Poročilo o bratovščinah.

Iz Maribora smo prejeli 16. letno poročilo za l. 1897. družbe vednega češčenja presv. Rešnega Telesa in v podporo ubožnih cerkva Lavantinske škofije. Na lično izdelani naslovni strani naznanja poročilo, da je družba letos na belo nedeljo priredila v knežjem in škofijskem duhovnem semenišču razstavo cerkvene obleke v proslavo biserne svete maše in 20letnice papeštva Njih svetosti Leona XIII. in petdesetletnice vladanja Njegovega ces. in kralj. apostolskega veličanstva Franciška Jožefa I. Na čelu nosi poročilo tri krepke latinske reke: prvi je posvečen Jezusu Kristusu v presv. Rešnem Telesu, drugi papežu Leonu XIII. in tretji cesarju Francišku Jožefu I. Vsi trije reki so tako umetelno ubrani, da dajo črke vsakega posebej letnico 1898. Na drugi in tretji strani prinaša poročilo kratko, pa lepo razpravo o molitvi. Razprava končuje z besedami:

„Iz te razprave zamorejo udje družbe vednega češčenja posneti, kako imenitna in kako potrebna je molitev, da bodo s tem večim veseljem in s tem večjo zvestobo opravljali svoje molitvene ure in si tako pridobivali obilne koristi in darove pobožne molitve. Resnično je kar uči sveti Avguštin: „Kdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti.“¹⁾ Ako bodo družbeniki se skrbno posluževali tega mogočnega orožja, se jim ni bati nobene nezgode; vspešno se bodo ustavljali skušnjavam od strani učenih in neučenihi neverniki; kakor skala bodo stanovitno branili sveto katoliško vero, zunaj katere ni zveličanja, s psalmistom bodo govorili: Hudobni mi pripovedujejo prazne izmišljave; toda niso kakor tvoja postava. Vse tvoje zapovedi so resnica.“²⁾ „Tvoja spričevanja so črez vse verjetna; tvoji hiši se spodobi svetost, o Gospod! na večne čase.“³⁾

¹⁾ Hom. 49. 9. — ²⁾ Ps. 118, 85. — ³⁾ Ps. 92, 5.

Zatorej sklenimo, da hočemo skrbno, zvesto in pobožno moliti, in da bomo prav molili in bomo uslišani, kličimo z apostoli k Gospodu, rekoč: „Gospod, uči nas moliti!“¹⁾ Poslušajmo pa tudi opomin svetega apostola Pavla, ki pravi: „Prosim vas tedaj pred vsemi rečmi, da naj se opravljajo prošnje, molitve, priporočanja in zahvaljenja za vse ljudi, za kralje in vse oblastnike, da bi mirno in pokojno živeli v vsej pobožnosti pred Bogom, našim zveličarjem, kateri hoče, da bi bili vsi ljudje zveličani in bi prišli k spoznanju resnice.“²⁾

Po tem opominu se bomo družbeniki vednega češčenja ravnali posebno v tem letu, ko obhajamo dvojni imenitni jubilej: biserni jubilej duhovenstva in 20letni jubilej papeštva našega slavno vladajočega sv. očeta Leona XIII., vidnega namestnika Jezusa Kristusa na zemlji, in 50letnico vladanja našega preljubljenega deželnega očeta, presvitlega cesarja in kralja Frančiška Jožefa I.

Posebno v tem letu si hočemo prizadevati, da bomo s sveto katoliško cerkvijo pobožno molili:

†. Molimo za našega papeža Leona XIII. B. Ohrani jih, o Gospod, oživljaj in osrečuj na zemlji in ne daj jih v voljo njihovih sovražnikov.

†. Molimo za našega cesarja Frančiška Jožefa. B. Ohrani, o Gospod, našega cesarja, in usliši nas na dan, ko za njih prosimo.

Spominjati se pa hočemo tudi našega Višjega pastirja, prevzvišenega in premilostljivega kneza in škofa Mihaela, zavetnika naše družbe, in vseh dobrotnikov, kateri kakorkoli pospešujejo namene naše družbe; k Jezusu v najsvetejšem zakramentu hočemo klicati:

†. Molimo za našega škofa Mihaela. B. Gospod, ohrani in varuj jih vsega hudega.

†. Molimo za naše dobrotnike. B. Povrni, Gospod, milostljivo zavoljo svojega imena večno življenje vsem, kateri nam kaj dobrega storijo.

Družbenikom se priporoči, da v teku tega leta na predstojeci namen pobožno opravijo eno molitveno uro, bodi si združeno ali vsak posebej. V Mariboru se je ta molitvena ura opravila na belo nedeljo ob 4. uri popoldne v stolni cerkvi in v podružni cerkvi svetega Alojzija.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! Na vekomaj Amen.“

Ob koncu poroča družba, koliko je storila l. 1897. za uboge cerkve lavantinske škofije.

„Predstojništvo družbe vednega češčenja presvetega Rešnega Telesa objavi z veseljem, da je ta lepa družba v preteklem letu zopet napredovala. Društveniki so se od 13.760 na 16.675 pomnožili in mnogočastita župnijska predstojništva so prispevala z obilnimi milimi darovi pobožnih vernikov za družbine namene. Nekatera župnijska predstojništva so poklonila večo svoto s prošnjo, naj bi se jim primerni izdelki cerkvene obleke podarili, kar se je tudi storilo dragovoljno. Preblagorodna grofinja Marija Nugent je tudi v tem letu zopet družbi poklonila: eno belo kazulo, eno albo, eno štolo za praznike in čipke za obhajilni prt, in mnoge blage gospe in gosposcične v Mariboru in zunaj so za družbo delale brezplačno, katerim se tukaj pristrčna zahvala izreka z dodano prijazno prošnjo, naj bi tudi zanaprej dobrohotno podpirale preblage družbine namene.

Milih darov se je v tem letu nabralo s prispevki, ki so jih nekatere župnije poklonile s posebnim namenom, lepi znesek 3055 gld. 25 kr. S temi darovi je tukajšni častni gospejski odbor s pomočjo častitljivih šolskih sester izdelal in priredil naslednjo cerkveno obleko, in sicer: 3 pluvijale, 24 mašnih plaščev, 7 velov, 3 štole za praznike, 6 stol za spoved, 3 belo-vijolične štole,

¹⁾ Luk. 11, 1. — ²⁾ I. Tim. 2, 1.

3 plaščeke za ciborij, 2 mašnih bukev, 6 plaščekov za spoved bolnikov z burzo, 1 bukve za črne maše, 21 korokov za duhovnike, 17 korokov za ministrante, 24 alb, 70 humeralov, 148 purifikatorijev, 58 lavabo-prtičev, 48 korporalov večih in malih, 12 pasnikov, 18 rudečih suknjic za ministrante in 2 črni, 6 vijoličnih golirjev za ministrante, 7 pultov altarnih, 6 pogrinjal na pulte, 1 altarno predgrinjalo, 1 obhajilno pogrinjalo, 1 altarno preprogo, 2 kadilnici, 1 mrtvaški prt, 4 altarne blazinke."

Maribor, dne 9. aprila 1898. Lovrencij Herg, načelnik. Filip Jakob Bohinc, Karol Hribovšek, odbornika. Ana Eichler, predsednica. Marija Schmiderer, Terezija Pöschl, prislednici.

Marijina kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani. Presrečen dan je bil praznik sv. Trojice za učenke uršulinske meščanske šole. Po šestmesečnem pripravljanju je bilo 47 izmed njih ta dan vsprejetih v Marijino kongregacijo, kanonično ustanovljeno 7. svečana t. l., in pridruženo glavni rimski kongregaciji 12. sušca. Slovesne obrede vsprejema so izvrševali premilostni knez in škof. Pričeli so slovesnost s prelepim govorom. Z vnetimi besedami so proslavljali Marijo, našo nebeško Mater, ki nas vodi v življenje, da živimo kakor je dolžnost njim, ki so krščeni v imenu sv. Trojice. Zlasti mogočeno priprošnjica in zvesta varihinja pa je Marija onim, ki se ji posveté in ki jo hočejo v Marijini družbi prav posebno častiti. Zato so Presvetli blagrovali pred altarjem zbrane deklice, ki se vže v zgodnji mladosti oklenejo Marijine družbe; blagrovali so tudi stariše in družine, ki imajo v svoji sredi Marijine hčere. Po govoru se je zaslišala s kora prekrasna Marijina pesem. Premilostni knez in škof so v spremstvu duhovščine pristopili k altarcu ter vzeli večernični plašč in mitro. Kandidatinje Marijine družbe so ponižno prosile vsprejema, glasno obljubile, da hočejo družbina pravila natanko izpolnovati in s prižganimi svečami v rokah so razločno molile posvečenje Mariji. Nato je vsaka izročila Presvetlemu svečo in lastnoročno podpisano posvečenje. Premilostni knez in škof pa so ji dali družbeno znamenje — svetinjo Marije vedne pomoči na sinjem traku — in krasno vsprejemnico. Tega svečanega trenutka, ko so postale Marijine hčere, srečne deklice pač ne bodo pozabile. Njih navzočne matere so s srčno zahvalo tedaj slavile nebeško Mater, ki je v svoji neizmerni dobroti sprejela njih hčere, da jih v mladih letih vodi skozi vse nevarne boje do lepe zmage. Prelepa slovesnost se je končala z lavretanskimi litanijami, zahvalno pesmijo in blagoslovom. Mogočno se je glasil s kora "Te Deum laudamus" in vroča zahvalna molitev je pač kipela iz srca vseh zbranih vernikov. Zraven pa so ji bile primešane vroče želje "Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis. — Potrdi to, o Bog, kar si storil mej nami." (Ps. 67, 29.) — Naj s pomočjo nove kongregacije pride kraljestvo božje v srca mladine — po Mariji.

Shod Marijinih kongregacij na Brezjah. O prelepem shodu je poročal "Slovenec": Prvi slovenski katoliški shod je priporočil Marijine kongregacije kot najboljše sredstvo, da se mladina ohrani nepokvarjena. Od tedaj so se začele te prekristne družbe ustanavljati po naših župnijah. Sedaj jih štejemo vže mnogo zlasti po Gorenjskem, pa tudi po Notranjskem, za mladeniče in dekleta. — Na praznik Marije pomočnice, 24. majnika, so napravile dekliske družbe skupno romanje k Mariji pomagaj na Brezje. Nepregledna procesija se je pomikala od znamenja vrh klanca proti cerkvi. Število družabnic, ki so se je udeležile, smemo šteti nad tisoč. Ž njimi so šli njih duhovni vodniki, 14 duhovnih gospodov. Prišle so družbe iz Šenčurja, Predoselj, Trstenika, Šmartina pri Kranju, St. Vida, Škofje Loke, Sore in Kranjske Gore. — Pevajoč litanije, smo šli mej veličastnim zvonjenjem in pokanjem topičev v cerkev. Ondi se je vršila slovesna božja služba. Cerkveni govor je oskrbel

gosp. dr. Gruđen, ki je opisal Marijo kot pomočnico vseh vernih kristijanov — zlasti pa varihinjo in pomočnico krščanskih deklet. Slovesno mašo je služil gosp. duh svetnik in zlatomašnik Jož. Kerčon, ki je pred 40 leti ustanovil prvo Marijino družbo v naši škofiji v loškem samostanu. — Premilostnemu gospodu knezu in škofu Antonu Bonaventuru, ki je v Sarajevu sam vodil štiri Marijine družbe, smo poslali naslednji telegram: „Pri Mariji Pomočnici na Brezjah zbrane Marijanske kongregacije s svojimi vodniki pošiljajo premilostnemu knezoškofu navdanejša voščila k nastopu visoke službe.“ — Popoldne so bile še pete litanije z blagoslovom. Potem so se razšle družabnice na razne strani. Lepa slovesnost jih je gotovo vse potrdila v čiščenju in zvestobi do Marije.

Odpustki meseca julija 1898.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sv. obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

1. *Petek I. v mesecu.* Popoln odpustek vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Sreca in molijo v namen sv. Očeta.

2. *Sobota. Obiskovanje Marije Device.* Popoln odpustek: a) udom rožnivenške brat. v bratovski cerkvi; b) udom škapulirske brat. karm. M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

3. *Nedelja I. v mesecu.* Udom rožnivenške brat. trojen popoln odpustek: 1. če prejmo sv. obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. očeta; 2. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 3. če so pri mesečni procesiji

9. *Sobota. Sv. Nikolaj in tov. iz reda sv. Franč.* Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve.

14. *Četrtek. Sv. Bonaventura.* V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek kakor 9. dan t. m.

16. *Sobota. Marija Devica Karmelska.* V karmel. cerkvah dobimo danes popoln odpustek *tolikokrat, kolikokrat* obiščemo cerkev in molimo v namen sv. očeta. Odpustek moremo obrniti tudi vernim dušam v prid. — Kdor hodi k izpovedi vsak teden, mu za ta dan ni treba posebe iti k izpovedi; zadosti je, da prejme sv. obhajilo; drugi morajo iti k izpovedi in sv. obhajilu. *Udje škapulir. brat. karmel. M. b.* dobé en popoln odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelitske redovne cerkve.

19. *Torek. Vincencij Pavl.* Popoln odpustek: a) udom Vincencijeve družbe, danes ali v osmini; b) udom sv. Detinstva.

20. *Sreda. Sv. Elija, prerok.* Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine karm. M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

22. *Petek. Sv. Marija Magdalena.* Popoln odpustek udom brat. presvetege Rešnega telesa v bratovski ali farni cerkvi.

24. *Nedelja. Sv. Frančišek Solanski, iz reda sv. Franč.* V redovnih cerkvah sv. Franč. popoln odpustek kakor 9. dan t. m.

26. *Torek, Sv. Ana.* Popoln odpustek udom škapul. brat. karmel. M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

29. *Petek, Sv. Marta.* Popoln odpustek udom brat. presv. Reš. Telesa v bratovski ali farni cerkvi.

31. *Nedelja, zadnja v mesecu, Sv. Ignacij Lojol.* Popoln odpustek: a) vsem vernikom v ježuvitskih cerkvah; b) udom brat. presv. Reš. Telesa v bratovski ali farni cerkvi; c) vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo rožni venec; d) onim, ki nosijo višnjev škapulir.

Zahvala za uslišano molitev.

Od Sv. Križa pri Litiji. I. D. se zahvaljuje Jezusovemu Srcu za ustanovitev neke pobožnosti; J. I. se zahvaljuje sv. Jožefu za pomoč v treh rečeh; F. Z. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu za zdravje. — Družina B. se srčno zahvaljuje ljubeznivemu praškemu Jezuščku, kateremu v čast je prav zaupno opravljala devetdnevnicu za ozdravljenje drage matere, in hvala Bogu, Mariji in sv. Antonu, res se je zboljšalo. F. R. se zahvaljuje Jezusu v presv. zakramentu in prečisti Devici Mariji za pomoč v zadregi. — F. A. se zahvaljuje sv. Antonu Padovanskemu za zdravje. — A. S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu, da se je neka stvar srečno izšla. — M. K. se zahvaljuje Mariji, Kraljici majnikovi za ozdravljenje svojega očeta. — M. T. se zahvaljuje Materi božji sedmere žalosti, sv. Jožefu, sv. Frančišku Seraf. in sv. Antonu Pad. za zboljšanje zdravja. — M. L. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in preblaženi Devici Mariji za uslišano molitev.

Drobtinice.

Dve novi knjigi. 1. *Otrok Marijin, pravilnik in obrednik za Marijine družbe.* Priredil Frančišek Bleiweis, prednik Marijine družbe v Škofji Loki. 2. *Najboljša Mati, molitvenik za otroke Marijine.* Priredil Frančišek Bleiweis, prednik Marijine družbe v Škofji Loki.

To sta knjižici, kakršnih so si Marijini otroci gotovo vže davno želeli. Častiti gospod katehet Bleiweis, ki vže več let vodi dekleško Marijino družbo v Škofji Loki, je pač sam najbolje čutil, česa družba pogreša. Kar je našel po najboljših knjigah najboljšega, je marljivo zbral, modro uredil in nam podal v dveh ličnih knjižicah.

V prvi knjižici, „Marijin otrok“, je gospod pisatelj na kratko pojasnil namen Marijinim družbam, skrbno posnel njih glavna pravila, natanko pokazal, kako se vodijo Marijine družbe; potem sledé razne molitve, ki jih udje opravljajo pri tedenskih in mesečnih shodih, pri shodih s skupnim sv. obhajilom in pri slovesnih shodih, molitve ob ponovitvi posvečenja in pri sejah družbenega predstojništva; ob koncu so popisani obredi, ki so v navadi v Marijinih družbah, kadar se slovesno naznanja novo predstojništvo in kadar se novi udje sprejemajo.

Knjižica bode zlasti rabila prednikom in vodnikom Marijinih družb. Iz nje se bodo učili, kaj jim je storiti, če hočejo družbi dati in ohraniti življenje in pravega duha. Res, da ni vse bistveno, kar je v knjižici zbranega; tudi se tu in tam marsikaj ne bode dalo izvesti, kar knjižica priporoča; a

gotovo je: čim bolj se bodo predniki in vodniki trudili, da vodijo družbe po njih „pravilniku in obredniku“, tem lepše bodo družbe prospevale.

Udom pa bode knjižica dobro služila pri njih shodih, da iz nje skupno molijo.

Druga knjižica, „Najboljša mati“, je sicer tudi najprej namenjena Marijinim družbam, a je taka, da jo radi priporočamo vsem Marijinim častivcem. Zbrane so v nji najlepše molitve v čast presvetemu Srcu Jezusovemu in presvetemu Rešnemu Telesu, molitve pri sv. maši, pred obhajilom in po obhajilu in molitve v čast svetnikom, ki jih največkrat na pomoč kličemo. Posebno se je g. pisatelj potrudil pri obhajilnih molitvah. Kar so sveti in učeni možje najboljšega napisali, nam je podal v domači besedi. Marijini otroci, ki hrepené po popolnosti, najdejo v knjižici kratek nauk o podrobnem izpraševanju vesti in o premišljevanju. „Devetdnevnica v čast brezmadežnemu spočetju Marijinemu“ ob koncu knjige nam je vzgled toli potrebne premišljalne molitve. Zato želimo, da bi knjižica bila „molitvenik“ vsem pobožnim otrokom in častivcem Marijinim.^{*)}

Vsaka knjižica posebe, v platno vezana, z rdečo obrezo, stane 45 kr.; obe vkupe, v platno vezani, staneta 75 kr.; obe vkupe vezani v usnje, z zlato obrezo 1 gld. in 5 kr. Dobivata se v Ljubljani v prodajalnici katoliškega tiskovnega društva in v Loki pri g. katehetu Bleiweisu.

Naznanilo. Knjiga: „*Večna molitev*“ se je jako priljubila častivcem presv. Reš. Telesa, le tisk se je zdel za starejše molivce premajhen in izražala se je želja, da bi se napravila druga izdaja z večimi črkami. Tej želji se je ustreglo, in kmalu bo dotiskana nova izdaja. Ker pa bi bila vsa knjiga z velikimi črkami tiskana preobširna, se je sprejelo samo o s e m najlepših ur. Začetkom drugega meseca se bo knjiga vže mogla dobiti v bukvarnah.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

^{*)} Upamo, da bode treba knjižici prej ali slej znova natisniti. Za novo izdajo prosimo g. pisatelja, da bi knjižici morda še enkrat pregledal in če se mu zdí, nekoliko predrugačil. Ne vemo, kako sodijo drugi, a nam ne ugaja, da so v „pravilniku in obredniku“ (str. 73.) lavretanske litanije nekaj malega drugačne, kakor jih s e d a j n a v a d n o molimo. Mi mislimo, dokler škofstvo za duhovnika pri altarju ne odredi kake izpremembe, držimo se tega, kar moli duhovnik pri javni službi božji. „Križev pot“ v „molitveniku“ je lep, a dvomimo, da bi bil lepši kakor oni svetega Leonarda Portomavriškega, ki ga ljudstvo najraje moli. Molitev „Duša Kristusova, posveti me“ je v molitveniku dvakrat natisnjena (na str. 40. in str. 80.), slóve pa drugič nekoliko drugače kakor prvič. To moti čitatelja, zato, ker se take molitve kmalu na pamet naučimo, pa ne vemo, kako naj molimo če ne beremo povsod enako. Prevod, kakršen je na str. 80., se nam zdí boljši; tudi v „obredniku in pravilniku“ (str. 91.) je enak prevod. Samo vzdihljaj: in hora mortis meae voca me, se morda bolje slovenski glasi: „v smrtni uri pokličí me“, kakor pa „kliči me“ (str. 80.); na str. 40 je vže „pokličí me“. Dostavek „molitev sv. Ignacija“ bode treba v prihodnje izpustiti (cf. Stimm. aus Mar. Laach. LIV. 493. ssqq.). Pisava „častbodi-očetu“ ni navadna. Bolje je pisati Stanislav kakor Stanislaf. Jezik je čist in pravilen, a nekatere nedoslednosti v pisavi so ušle očem pri popravljanju. Pa to so malenkosti, ki nikakor ne jemljó knjižicama zaslužene hvale.